

Arrest

nr. 139 027 van 23 februari 2015
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ADELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Ropusdi (Chittagong), de Bengaalse nationaliteit te bezitten en Bengaal van origine te zijn. U bent minderjarig. Op 25 juli 2010 zou er een overstroming hebben plaatsgevonden in uw dorp. Uw moeder zou sinds die dag vermist zijn en uw vader zou een kleine maand later zijn overleden aan de gevolgen van diarree. U zou hierna samen met uw twee zussen vertrokken zijn naar Daudkandi (Comilla district, Chittagong) waar jullie een huis zouden hebben gehuurd. U zou er gedurende vier maanden in een voedingswinkel hebben gewerkt. Toen u begin december 2010 onderweg zou zijn geweest naar uw werk, zou u getuige zijn geweest van een rel tussen aanhangers van de Awami League partij en aanhangers van de Bangladesh Nationalist Party (BNP). Toen de politie tussenbeide kwam, zou ook u door hen zijn opgepakt en meegenomen naar het

politiekantoor. Er zou een klacht zijn ingediend tegen u op basis van geweldpleging en u zou gedurende zes uren door de politie zijn vastgehouden. Uiteindelijk zou uw baas u op borg hebben vrij gekregen en u hebben aangeraden te verhuizen om zo problemen te vermijden naar aanleiding van de klacht die tegen u liep. U zou samen met uw twee zussen vertrokken zijn naar Narayanganj district (Dhaka) waar ook jullie oom (W.U.) woont. U zou er via zijn bemiddeling werk gevonden hebben in een restaurant. Begin juli 2012 zouden enkele leden van Awami League naar het restaurant zijn gekomen en uw baas hebben afgeperst. Uw baas zou echter alle medewerking met hen hebben geweigerd waarop hij uiteindelijk door de Awami League aanhangers zou zijn vermoord. U zou op dat moment in de keuken aan het werk zijn geweest. Een collega van u zou u op de hoogte hebben gebracht van het incident, waarna u zo snel mogelijk het restaurant verliet en naar huis vluchtte. Hierna zou u – op aanraden van uw oom en zussen – uw verblijfplaats in Narayanganj hebben verlaten en gedurende drie à vier maanden op verschillende plaatsen in Chittagong en Dhaka zijn ondergedoken. Achteraf zou u hebben vernomen dat de leden van Awami League u en twee collega's als daders van de moord hadden aangeduid en dat omwille hiervan een klacht liep tegen u. Uiteindelijk zou uw familie uw vertrek uit Bangladesh hebben geregeld en op 3 november 2012 zou u uw reis hebben aangevangen. Op 21 november 2012 diende u uw asielaanvraag in België in.

Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een brief van uw advocaat, twee bundels met attesten i.v.m. de twee verschillende zaken die tegen u liepen en de enveloppes waarin deze documenten u werden toegestuurd. Verder legt u ook een scan neer van uw geboorteakte en de geboorteakte van uw ouders en een kopie van de vervoersbewijzen die u gebruikte om van Nederland naar België te reizen.

Het CGVS nam op 23/12/2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande de beweerd valse aanklachten. Op 22/01/2014 ging u tegen de beslissing van het CGVS in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ("RvV"). Op 09/04/2014 volgde de "RvV" de beslissing van het CGVS. U ging niet in beroep bij de Raad Van State.

U diende op 17/11/2014 een tweede asielaanvraag in. U zou niet teruggekeerd zijn naar Bangladesh. Heden verwijst u nog steeds naar uw eerste asielaanvraag en legde u bijkomende documenten neer. U geeft aan dat er twee vonnissen zouden uitgesproken zijn. U zou dit vernomen hebben van uw advocaat in Bangladesh en twee zussen.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: gecertificeerde juridische stukken aangaande de twee beweerd rechtszaken, een originele brief van uw Belgische advocaat en een originele envelop.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name, twee beweerd valse rechtszaken moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing wees het CGVS onder meer op het feit dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot de beweerd valse rechtszaken. U wist namelijk niets van de inhoud van de beide beweerd rechtszaken af. Het CGVS gaf tevens aan dat u nog over een opvangnetwerk beschikt in Bangladesh. Het CGVS kwam tot de vaststelling dat uw asielrelaas gekenmerkt werd door verklaringen die allerm minst geloofwaardig bleken.

Deze beslissing en beoordeling werden inhoudelijk door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen en documenten aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele

wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Heden geeft u in concreto aan dat er twee vonnissen werden uitgesproken in de beweerde rechtszaken zoals aangegeven in uw eerste asielaanvraag.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u weinig afweet van de inhoud van de voorgelegde documenten bij uw tweede asielaanvraag. U weet wel welke straf u zou hebben gekregen in beide rechtszaken maar daar blijft het ook bij (zie verklaring meervoudige aanvraag). U beweerde echter dat u twee vonnissen neerlegde maar volgens een Bengaalse tolk waarmee de documenten overlopen werden, betreft het slechts 1 vonnis en drie arrestatiebevelen (zie vertaling tolk, groene map). Het is opvallend dat u zelf zo weinig afweet van de documenten die u neerlegde. Immers hebt u nog contact met uw advocaat in Bangladesh en met uw zussen in Bangladesh (zie verklaring, meervoudige aanvraag). Het CGVS merkt trouwens nog op dat u reeds in uw eerste asielaanvraag werd gewezen op het feit dat u heel weinig afwist van de beweerde rechtszaken. Uw verklaringen en bijhorende documenten kunnen deze vaststelling dan ook niet wijzigen.

Bijkomend stipt het CGVS aan dat u dus juridische stukken neerlegde. Deze werden overlopen met een Bengaalse tolk en daaruit blijkt dat 1 belangrijke stempel ontbreekt (zie vertaling tolk, groene map). Immers uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat op elke pagina van de certified copy de stempel (of minstens de parafen) van de drie beambten die bevoegd zijn voor de vervaardiging ervan, met name de "typist", de "comparatist" en de "chief assistant" te staan en de stempel van de "typist" op de laatste pagina te staan (zie blauwe map). De stempel van de 'typist' ontbreekt telkens. Daarnaast dient aangestipt te worden dat valse juridische documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh (zie blauwe map). Deze documenten hebben dan ook geen bewijswaarde. In combinatie met uw gebrekkige verklaringen, hecht het CGVS dan ook geen geloof aan de beweerde rechtszaken.

De brief van uw Belgische advocaat voegt hier weinig aan toe. Het geeft louter een overzicht van uw documenten en asiel motieven (zie groene map). Echter hecht het CGVS hier geen geloof aan. De enveloppe kan zondermeer aanvaard worden (zie groene map).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker neemt in het feitenrelaas in het verzoekschrift een aantal argumenten op die tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in de eerste asielaanvraag zijn gericht.

Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verwijst naar artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en betoogt wel een asielaanvraag te hebben die in overweging dient te worden genomen. Volgens hem werden de verklaringen en de documenten onzorgvuldig en onredelijk beoordeeld en werd ten onrechte geoordeeld dat zijn verklaringen strijdig zijn met de voorgelegde documenten.

Verzoeker verwijst naar het schrijven van zijn raadsman waarin duidelijk slechts over één vonnis wordt gesproken en niet over twee vonnissen. Hij begrijpt niet hoe het CGVS kon besluiten dat hij het anders verwoordde. Het nieuw document staat dat hij wordt gezocht en vervolging vreest. Gezien verzoeker niet voorhiel dat hij twee vonnissen voorlegde, is de motivering foutief en niet draagkrachtig.

Verzoeker merkt voorts op dat hij kampt met gehoorproblemen. *"Mogelijks ligt dit aan de basis van de verkeerder beoordeling van verzoekers asiëldossier"*. De DVZ en het CGVS hielden hiermee geen rekening. Het is voor verzoeker niet eenvoudig om zich verstaanbaar te maken en alles te begrijpen. De asielinstanties dienen hiermee rekening te houden en omzichtigheid is geboden.

Verzoeker betoogt dat het in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM om hem terug te sturen gezien hij zou worden aangehouden wegens feiten die hij niet pleegde. Hij wijst op de slechte detentieomstandigheden in Bangladesh en stelt weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving het schrijven van zijn raadsman (bijlage 3) en attesten inzake zijn gehoorproblemen (bijlage 4) bij het verzoekschrift.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Vooreerst dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.3. Uit de stukken van het dossier, de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag zich baseert en verder bouwt op het asielrelaas dat hij uiteenzette in zijn eerdere asielaanvraag. Bij arrest nr.

122 241 van 9 april 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals opgenomen in het administratief dossier, werd ten aanzien van dit asielrelaas echter reeds geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker diende tegen voormeld arrest geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde.

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift tracht de tijdens zijn eerdere asielaanvraag gedane vaststellingen te ontkrachten, ingaat op de weigeringsmotieven die ten grondslag lagen van de weigering van zijn eerdere asielaanvraag en voor deze weigeringsmotieven een verklaring tracht te bieden, dient aldus te worden opgemerkt dat zijn betoog niet dienstig is. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht immers uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

2.2.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

Ten aanzien van de verklaringen die verzoeker aflegt en de documenten die hij bijbrengt in het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag wordt in de bestreden beslissing met recht vastgesteld dat deze volledig voortvloeien uit en in het verlengde liggen van het asielrelaas dat tijdens verzoekers eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden.

Daarenboven blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker weldegelijk weinig afwist van de documenten waarop hij onderhavige, tweede asielaanvraag steunt. Nog daargelaten de vraag of verzoeker het al dan niet had over twee neergelegde vonnissen, dient immers te worden vastgesteld dat

hij vage verklaringen aflegde en kennelijk heeft nagelaten zich te informeren omtrent zowel de inhoud als de aard van de documenten die hij bijhad ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag. Hoewel hij beweerde dat er ondertussen reeds twee vonnissen tegen hem werden uitgesproken en aangaf dat hij de documenten hiervan bijhad, kon hij immers van geen van beide aangeven wanneer deze werden uitgesproken. Wanneer hij over het tweede, nieuw neergelegde vonnis werd geïnformeerd, kon hij evenmin aangeven. Hij kon zelfs de maand niet geven waarin hij dit vernam. Daarenboven beweerde verzoeker aanvankelijk ten onrechte dat hij enkel een vonnis bijhad. Nadat hem werd gewezen op het feit dat hij ook een arrestatiebevel bijhad, stelde hij aanvankelijk dat hij de documenten niet goed begreep en dat zijn zus hem vertelde dat het om een vonnis ging. Vervolgens beweerde hij, in strijd met zijn eerdere gezegden, dat zijn zus hem vertelde over het arrestatiebevel doch dat hij dit zou zijn vergeten te vermelden. Bovendien bleek verzoeker niet te weten dat er tussen de documenten nog een tweede arrestatiebevel zat en kon hij zelfs niet aangeven over welke zaak dit ging. Wanneer de nieuwe documenten werden opgestuurd, wist hij evenmin (administratief dossier, stuk 7, nr.15, 17). Dat verzoeker dermate vage verklaringen aflegde en een verregaand gebrek aan interesse vertoonde voor de documenten waarop hij zijn tweede asielaanvraag steunt, doet op ernstige wijze afbreuk aan de bewijswaarde van deze documenten.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Bijkomend stipt het CGVS aan dat u dus juridische stukken neerlegde. Deze werden overlopen met een Bengaalse tolk en daaruit blijkt dat 1 belangrijke stempel ontbreekt (zie vertaling tolk, groene map). Immers uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat op elke pagina van de certified copy de stempel (of minstens de parafen) van de drie beambten die bevoegd zijn voor de vervaardiging ervan, met name de "typist", de "comparatist" en de "chief assistant" te staan en de stempel van de "typist" op de laatste pagina te staan (zie blauwe map). De stempel van de 'typist' ontbreekt telkens. Daarnaast dient aangestipt te worden dat valse juridische documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh (zie blauwe map). Deze documenten hebben dan ook geen bewijswaarde.

(...)

De brief van uw Belgische advocaat voegt hier weinig aan toe. Het geeft louter een overzicht van uw documenten en asiel motieven (zie groene map). Echter hecht het CGVS hier geen geloof aan. De enveloppe kan zondermeer aanvaard worden (zie groene map).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar zijn gehoorproblemen en louter hypothetisch stelt dat deze “mogelijks” aan de basis liggen van een verkeerde beoordeling van zijn asioldossier, dient te worden opgemerkt dat zulke hypothetische, louter algemene en niet nader uitgewerkte bewering geenszins kan volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde, concrete vaststellingen. Verzoeker maakte bij het afleggen van voormelde verklaringen bovendien nergens melding van communicatieproblemen, hij aanvaardde het gehoorverslag nadat dit aan hem werd voorgelezen in het Bengaals en hij ondertekende iedere pagina van dit verslag en het verslag in zijn geheel uitdrukkelijk voor akkoord. Verder kunnen uit dit verslag geen problemen inzake de communicatie worden afgeleid en blijkt hieruit dat het afleggen van zijn verklaringen normaal is verlopen (administratief dossier, stuk 7).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Inzake verzoekers betoog inzake de schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat het CGVS, net als de Raad in het kader van onderhavig beroep, enkel bevoegd is om die elementen te onderzoeken die verband houden met de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het voorgaande blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door verzoeker worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel

48/4 van de vreemdelingenwet. Wat de elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in voormelde artikelen, is het CGVS, net als de Raad in het kader van onderhavig beroep, niet bevoegd om na te gaan of deze doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.2.6. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS